

templant aquells retrats, semblaven ben bé d'ara mateix.

La tenora, mentrestant, ens delecta amb els seus refilets. Hi ha sardanes a la platja, no faltaria més. La sardana vol estar sempre present en els grans aconteixements del nostre poble.

Els homenatjats ja resten sols. Un dinar de germanor, mai més ben dit, els aplega entorn d'una taula, on hi regna l'alegria, la pau, la serenor. Es posa el punt final als actes celebrats a l'Escala. Però per a ells la festa continua.

Barcelona, l'endormiscada Barcelona dels diumenges, els rep quan la tarda comença a caure.

L'endemà següent, unes muntanyes els espera. Montserrat en un dia de sol, els acull per unes hores.

A la Basílica, a la missa d'onze, ressona el nom de l'Escala més d'una vegada. A l'hora de les ofrenes el matrimoni Francesc Moner i Herminia Esponellà posa als peus de l'altar un present que no podia ésser altre que les nostres anxoves, les anxoves de l'Escala, mentre la veu emocionada però segura d'en Josep Vilabré, acompanyat de la seva esposa Caterina Geli, ofrena a la Verge Bruna, en nom dels matrimonis escalencs allà presents i també dels absents, totes les alegries i també els dolors que han viscut durant els anys passats.

Amb recança es dèia adéu a Montserrat, a la Verge i a les seves muntanyes.

Novament a l'Escala, immersor en els problemes i preocupacions de cada dia. Però les emocions viscudes aquestes jornades ja no es borraràn mai més. Els seus fruits no es faran esperar. Aires de més germanor i una millor convivència entre tots els escalencs, seguint actes com els viscuts, es respiraran en l'esdevenidor, a la nostra població.

COMIAT

La nostra crònica arriba al seu destí, incompleta ja que encara queden per celebrar alguns actes del Centenari, abans no tingui lloc la seva clausura.

Un Centenari que ja ha escrit, i continuarà escrivint, unes de les millors pàgines de la història del nostre poble.

RICARD GUANTER

Concert de Nadal